भवद्भिः पादमूलं गत्वा याचे यदन्तवत् ॥ ३१ ॥
मतिर्विदूषिता देवैः पतद्भिरसद्भिर्लुभिः ।
यो नारदवचस्तथ्यं नाग्रहीषमसत्तमः ॥ ३२ ॥
दैवीं मायामुपाश्रित्य प्रसुप्त इव भिन्नदृक् ।
तप्ये द्वितीये ऽप्यसति भ्रातृभ्रातृव्यहृद्रुजा ॥ ३३ ॥
[मयैतत् प्रार्थितं व्यर्थं चिकित्सेव गतायुषि ।]
प्रसाद्य जगदात्मानं तपसा दुष्प्रसादनं ।
भवद्भिदमयाचे ऽहं भवं भाग्यविवर्जितः ॥ ३४ ॥
स्वाराज्यं यच्छतो मौढ्यान्मानो मे भिद्भितो वत ।
ईश्वरात् क्षीणपुण्येन फल्गीकारानिवाधनः ॥ ३५ ॥
मैत्रेय उवाच ॥ न वै मुकुन्दस्य पदारविन्दयो रजोजुषस्तात भवादृशा जनाः ।
वाञ्छन्ति तद्दास्यमृते ऽर्थमात्मनो यदृच्छया लब्धमनःसमृद्धयः ॥ ३६ ॥
आकर्ण्यात्मजमायान्तं संपरेत्य यथागतं ।
राजा न श्रद्दधे भद्रमभद्रस्य कुतो मम ॥ ३७ ॥
श्रद्धाय वाक्यं देवर्षेर्हर्षवेगेन धर्षितः ।
वार्ताहर्तुरतिप्रीतो हारं प्रादान्महाधनं ॥ ३८ ॥
सदश्वं रथमारुह्य कार्तस्वरपरिष्कृतं ।
ब्राह्मणैः कुलवृद्धैश्च पर्यस्तो ऽमात्यबन्धुभिः ॥ ३९ ॥
शङ्खदुन्दुभिनादेन ब्रह्मघोषेण वेणुभिः ।
निश्चक्राम पुरात् तूर्णमात्मजाभीक्षणोत्सुकः ॥ ४० ॥
सुनीतिः सुरुचिश्चास्य महिष्यौ रुक्मभूषिते ।
आरुह्य शिविकां सार्धमुत्तमेनाभिजग्मतुः ॥ ४१ ॥